

*До 65-ї річниці Перемоги
у Великій Вітчизняній війні
1941 – 1945 рр.*

Управління культури і туризму
Черкаської облдержадміністрації

Комунальний заклад «Обласна універсальна
наукова бібліотека імені Тараса Шевченка»

*До 65-ї річниці Перемоги
у Великій Вітчизняній війні
1941 – 1945 рр.*

Кращі сценарії бібліотек області

Вип.14

Кращі сценарії бібліотек області

Вип.14

Черкаси – 2010

І знову спогад душу раниць.

Кращі сценарії бібліотек області. Вип. 14/ КЗ «ОУНБ ім. Тараса Шевченка»; упоряд. Л.С. Шумко. – Черкаси, 2010. – 28с.

Сценарій засідання клубу ветеранів війни і праці «Зустріч».

*Автор: Л.М. Цилуйко,
провідний методист
Чорнобаївської ЦРБ*

Черговий випуск «Кращі сценарії бібліотек області» присвячений знаменній даті – 65-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Містить матеріали Чорнобаївської, Городищенської ЦРБ та Попівської СБФ Маньківської ЦБС.

Подані сценарії при творчому опрацюванні радимо використати в роботі бібліотек.

Святково прибрана зала. На полицях – виставка книг, присвячена Великій Вітчизняній війні. На столі лежать музейні експонати (каска, ремінь, фляга), поруч – куточок пам'яті: свічка, композиції квітів з назвами:

- 1. «Три сестрички-медсестрички».*
- 2. «З'єднати свою долю на землі
У військовий час хотіли молодята.
Та тільки плач і стогін журавлів
Історію цю може розказати».*
- 3. «Салют тобі, солдате Перемоги!»*
- 4. «Яскраве сонце, ніби пам'ять,
Над обеліском постає.
І знову спогад душу раниць.
Загиблі, рідні, де ви є?»*

З іншого боку – імітація землянки, у якій горить вогонь. На колодах із сумом сидять солдатки, які чекають на своїх воїнів. З вуст дівчат лунає пісня «В землянке».

Солдатки:

Перша: На трьох синів чекала мати
З фронтів жорстокої війни
Давно вернулися солдати –
Але не йдуть її сини.

Матеріал опрацювала:

Редактор:

Відповідальний за випуск:

Комп'ютерний набір:

Л.С. Шумко

Г.С. Круглякова

К.С. Бугаєнко

Л.С. Шумко

Друга: Сестра на трьох братів чекала:
Пора додому вам прийти,
Вже мирних днів пройшло чимало
Вас поле жде, мої брати!

Третя: І та дівчина зажурилась,
Що слово вірності дала
Чому, коханий, забарився?
Чому залишилась сама?

Перша: Та їм уже не прилетіти –
Вони упали у борні,
Щоб квітували понад світом
Щасливі, щедрі, мирні дні.

Друга: Вони не повернулися з війни.
Мені привиділось, немов солдати,
Які не повернулися з боїв,
Не полягли, а залишились жити,
Перетворившись в білих журавлів.

(Лунає пісня «Журавлі»).

Третя: Їх не можна забуть, -
Матері промовляють і діти.
Їх не можна забуть, -
Вони в бронзі живі і в граніті.
Їх не можна забуть –
Шепчуть стомлено сиві тополі,
Їх не можна забуть,
Бо приходять вони в свята, в будні,
Вічно в серці живуть незабутні...

Ведуча: Війна... Це страждання не окремих осіб, а народних мас, цілих народів.

Про Велику Вітчизняну війну сказано мільйони слів, написано мільйони книг, пісень, створено багато кінофільмів, творів живопису тощо. Про війну тяжко говорити, недопустимо говорити загальними фразами, бо вона пройшла по кожному із нас своїм страшним лезом. І кожна сім'я, кожний із нас має про війну своє уявлення і відчуття.

Ми будемо говорити про це коротко, будемо говорити про ті факти, які пережили тоді, живемо з цим сьогодні.

Щоб краще зрозуміти значення визволення Чорнобаївщини, радість того дня, 23 вересня 1943 року, треба пригадати деякі страхітливі, трагічні епізоди війни.

Наше дитинство вбите війною. Ми чули посвисти куль над головами, нас навчили падати на землю, коли пролітає ворожий літак. Ми пережили трагічний відступ наших військ, вибухи ворожих снарядів. А потім захоплення нашого краю фашистами.

Коли перший фашист став на порозі дому, у нас, дітей, відняло мову, руки й ноги перестали слухатись, наші серця завмерли від страху, всі розуміли, що ніхто не може захистити нас в цю хвилину. Фашисти за працю в громадворі не платили, не давали зерна, тому хліб їли ми з домішками, не було солі, мила, сірників, гасу, одягу і взуття. Ми рано стали дорослими. Забули за роки окупації, що таке цукор, солодощі. З жахом дізнавалися про арешти, розстріли і побиття наших людей, вперше побачили шибениці і повішених.

Скородистик і Ірклій майже весь згорів, фашисти заїхали, дістали факели, запалили їх, підходили до кожної хати і підпалювали; худобу, птицю і поросят – розстрілювали. Люди на все це дивились мовчки, міцно стиснувши губи.

Та все ж в серцях людей жевріла надія, що наші солдати повернуться, визволять своїх односельчан. І діти, і дорослі припадали до землі вухом і слухали, чи гуде земля від канонади, чи наші йдуть.

Про дитяче трагічне сприйняття війни короткі вислови наших гостей: С.Ф. Нагез, Т.П. Серпутько, Л.К. Орленко.

Ведуча: Яка ж незбагненна радість осяяла наші серця, коли 23 вересня радянські війська визволили нас!

І зустрічали своїх визволителів зі сльозами на очах, надіялись, що до них повернулося життя. Серця наші переповнювала велика любов до довгожданих визволителів.

І тепер було надзвичайно важко жити, бо ні хліба, ні до хліба. Будинки згоріли, підприємства та середня школа були заміновані і зірвані. Люди будували землянки. Хоч ще за Дніпром гриміли бої, ми були певні, що фашисти вже ніколи не повернуться. Тепер ми працювали і навчались, самі заготовляли топливо для опалення школи, одягнені були в недоноски. Йшла війна на Дніпрі.

(«Пісня про Дніпро»)

Ведуча: Та звільнення від фашистів Чорнобаю і району - ще не було закінченням війни. Від Чорнобаю до Берліна ще залишалось понад півтори тисячі кілометрів страшної, жорстокої, кривавої війни. Війна забирала мільйони життів. Скільки загинуло наших людей, прекрасних, молодих, талановитих – цвіту нашого народу: «Они ушли не долюбив, не докурив последней папиросы».

До розрухи, тяжкого життя, крайньої бідності додавалось найстрашніше - родина дізнавалась про смерть рідних. Повідомлення інформбюро постійно закінчувались:

«Вечная слава героям, павшим в боях за независимость нашей Родины».

А как это выглядит – тонкий листок похоронной – Тяжелый, как оторопь, вечным морозом по коже. Мы разными были, а вот умираем похоже.

Це не безіменні люди, це наші рідні і близькі. Згадаєм всіх поіменно, горем згадаєм своїм. Це потрібно не мертвим, це потрібно живим.

Серед цих людей, які навечно увійшли в пам'ять, і татусі Світлани Федорівни Нагез та Любові Костянтинівни Орленко.

Екранізація портрету Федора Петровича Нікітчука.

Коротка розповідь С.Ф. Нагез про батька. Проекція монтажу про батька Л.К. Орленко. Розповідь доньки про батька.

Розповідь Л.Г. Чаун про сім'ю Гузів... Пісня «Степом, степом».

Ведуча: Тисячі простих, скромних, добрих і надійних чоловіків покрили себе славою в боях Великої Вітчизняної війни. Сьогодні ми пригадаємо їх і їхні подвиги, вдивимось в їх портрети, таких добрих простих і достойних людей, таких доступних кожному з вас, а в їхній пам'яті зберігалось стільки всього страшного, трагічного, дехто з них пів-Європи пройшов з боями.

Бібліотекарі:

Перша: Михайло Аврамович Бурлака – батько Новохатько Любові Михайлівни. Добрий, людяний, шанований

чоловік, про що свідчать посади, які він обіймав. Це і завгосп, і голова сільської ради, і голова колгоспу. Учасник бойових дій, якого спіткала доля полоненого. На жаль, його уже немає з нами, але пам'ять про нього живе в серцях односельців, друзів, рідних. Та краще про свого батька розкаже Любов Михайлівна. Їй слово.

Розповідь доньки.

Друга: *Панас Іванович Береговий* – батько Серпутько Тетяни Панасівни. Уродженець Шполянського району. Пройшов всю війну, був писарем в Генеральному штабі. Разом з ним на фронт пішли ще три брати. Одному з них не судилося повернутися. Тож, шановна Тетяно Панасівно, які спогади залишилися у Вашій пам'яті?

Розповідь доньки.

Перша: *Панас Андрійович Федько* – батько Хоменко Надії Панасівни. Родом з Полтавської області, Гельмязівського району (нині Черкаської). Призваний на фронт у вересні 1943 року. Після визволення не судилося повернутися додому, бо довелося брати участь у війні з Японією. Нагороджений орденами «Красной звезды», «За Победу над Германией», «За Победу над Японией». Надаємо слово доньці. Надіє Панасівно, повідайте про складний життєвий шлях Вашого батька.

Розповідь доньки.

Друга: *Микола Митрофанович Протас* – батько Ольги Миколаївни і Світлани Миколаївни. Родом з Полтавщини. З жовтня 1940 по грудень 1943 року служив у лавах Радянської Армії. Пройшов шлях від червоноармійця до командира дивізії. Нагороджений орденами «Красной звез-

ды», «За Победу над Германией». Мав поранення. На цій землі залишив чудовий слід – своїх доньок. Що ж вони скажуть про батька? Просимо Вас до слова.

Розповідь доньки.

Перша: *Лук'ян Маркелович Вирвикишка* – батько Точеної Лідії Лук'янівни. Уродженець Чернобаю. Пройшов війну від першого до останнього дня, завершивши взяттям Берліну. Мав три поранення. Нагороджений медалями «За Победу над Германией», «За взятие Берлина».

Розповідь доньки.

Друга: *Григорій Петрович Паньков* – батько Арещенко Валентини Григорівни. Родом із Чернігівської області. Ще до війни служив у м. Мінську (Білорусія). Там його із сім'єю і застала війна. У війну воював у партизанському загоні, потім пішов на фронт, декілька разів був поранений. Нагороджений орденами «За отвагу», «За Победу над Германией», «Орден Великой Отечественной Войны».

У 1995 році його життя обірвалося. Валентини Григорівно, поділіться спогадами про свого батька.

Розповідь доньки.

*У виконанні ветерана Великої Вітчизняної війни
Захарова Володимира Петровича звучить пісня
«Ехал я из Берлина»*

Ведуча: Вшановуючи у цей урочистий день світлу пам'ять тих, хто ціною життя захищав людство від фашизму, ми звертаємо свої вдячні погляди до ветеранів Великої Вітчизняної війни. Сьогодні серед нас живуть ті, хто у воєнні роки наближав світлий День Перемоги, кого ми називаємо переможцями, ветеранами, ті, хто в той жахливий

час зустрічав свою юність, дивлячись в очі смерті на фронті або в тилу, рабському фашистському полоні.

Надаємо слово Володимиру Федотовичу Черненку, ветерану війни, голові Ради ветеранів Чорнобаївщини.

Виступ Володимира Федотовича.

Ведуча: Ниють зболені рани,
Рік за роком мина,
Пригадай ветеране,
Як гриміла війна...

Надаємо слово ветерану війни Григорію Яковичу Трушу.

*Розповідь ветерана.
Учасники клубу «Зустріч» виконують улюблену
пісню Труша Г.Я. «Я люблю тебе, жизнь».*

*Свій вірш читає учасниця клубу
Ольга Миколаївна Протас.*

Ведуча: Летять, відлітають у вічність роки. Роки, скільки б їх не минуло, не зітруть в народній пам'яті імена захисників рідної землі. Схилимо ж голови перед світлою пам'яттю тих, хто віддав своє життя, увійшовши в безсмертя. Вшануємо їх хвилиною мовчання.

Метроном. Хвилина мовчання.

Ведуча: Давно відгриміли залпи війни, суворий час Великої Вітчизняної став надбанням історії. Але не померкла слава тих днів, ніколи не зітреться в нашій пам'яті велич народного подвигу, ніколи в наших серцях не згасне пам'ять про тих, хто віддав своє життя в ім'я Свободи.

Ми будемо гідно нести естафету пам'яті, передаючи її своїм дітям, внукам і правнукам.

Лунає пісня «День Перемоги».

Бібліотекарі пригощають гостей солдатською кашею з металевого посуду, відтворюючи атмосферу воєнного часу. Гості згадують військові пісні під супровід баяну.

**Дорогами Слави
(Вечір пам'яті)**

*Автор: Т.Д. Зубко,
завідувачка відділу
обслуговування
Городищенської ЦРБ*

Святково прикрашена зала. Перед сценою – столи, вкриті вишитими рушниками, книжкова виставка «Пам'ять про вас у наших серці жива». На столах солдатські фотографії, червоні гвоздики, перевиті червоною та чорною стрічками. Посередині стоїть свічка або гільза, у якій горить вогонь.

Звучить мелодія пісні «Степом, степом». На фоні затишаючої музики – слова ведучих.

I вед.: Велика Вітчизняна... Давно заросли травною окопи. Давно сіють пшеницю на землі, яка горіла й стогнала. А люди... Людям і досі болять завдані війною рани.

II вед.: Відлітають, мов журавлині ключі, роки у вічність... Літа не зітруть у народній пам'яті світлі імена тих, хто віддав своє життя за Батьківщину. Імена наших земляків навіки занесені в скрижалі пам'яті жертв найстрахливішої з усіх воєн...

I вед.: Сьогодні ми схиляємо голови перед пам'яттю дідів і прадідів, однополчан, друзів, рідних.

За тих, хто тут відважно воював,
Хто не боявся горя і знемоги,
Хто впав в бою за крок до Перемоги,
Хто в смертну мить Вітчизну оспівав.

II вед.:

Оця сльоза ніколи не зітретися,
Що в правді нашій і в чужій вині...
Лишилась Батьківщина біля серця
Своїх синів, загиблих на війні.

Вшануємо світлу пам'ять тих, хто поклав своє життя на вівтар Перемоги, хвилиною мовчання.

*Фонограма стуку метронома.
Хвилина мовчання.*

I вед.: Скотилася сльоза у ветерана
І в серці заболіла давня рана,
Згадалися друзі, що травною вкриті...
Стає все менше їх на білім світі.
Начищені всі ордени й медалі –
Це звіти їхні, радощі й печалі,
Це та епоха, ті болючі рани...
Уклін Вам, сивочолі ветерани!

II вед.: Шановні гості! Сьогоднішня наша зустріч – це лише часточка великої пошани полеглим і живим воїнам Великої Вітчизняної війни. Мало залишилося учасників тих подій, і всі ми щиро вдячні, що до нас завітали:

(Представлення ветеранів)

I вед.: На зустрічі також присутні:

II вед.: Ми в бою здобували свободу,
Ми в бою гартували її,
Ми пройшли переможним походом,
Пронесли крізь недолю-негоду
Прапор волі по рідній землі.
Звучить пісня...

I вед.: На Городищенській землі народилося чотирнадцять Героїв Радянського Союзу.

Кожен Герой – це неповторна біографія, пов'язана з нашим краєм, це життя, сповнене високого змісту.

На екрані – портрети Героїв Радянського Союзу – наших земляків.

II вед.: Герой Радянського Союзу Микола Васильович Мамай – народився 1914 року в місті Городищі. З 1933 року в Радянській Армії. Закінчив у 1936 році Харківську військову авіаційну школу льотчиків. З 1942 року – на фронті. Штурман авіаполку Микола Мамай брав участь у прориві блокади Ленінграда, літав на Стару Русу. Активну участь брав у розгромі фашистських військ на Белгородському і Харківському напрямках. 16 квітня під час боїв у Німеччині направив свій палаючий літак на скупчення фашистської військової техніки.

Нагороджений двома орденами Червоного Прапора, орденом Вітчизняної війни I ступеня, медаллю за бойові заслуги.

I вед.: Герой Радянського Союзу Іван Федосійович Медвідь народився в 1918 році в місті Городищі. Закінчив Ульяновське танкове училище.

Воював на Сталінградському, Воронежському, 1-му Українському фронтах.

Помер від ран 16 березня 1945 року.

Нагороджений орденами Леніна, Червоного Прапора, Червоної Зірки.

II вед.: Герой Радянського Союзу Микола Григорович Василенко народився в 1911 році в місті Городищі.

У Радянській Армії з лютого 1944 року. Рядовий Микола Василенко відзначився при форсуванні річок Прут, Жижня.

Загинув у бою 9 квітня 1944 року. Похований в Румунії. Нагороджений орденом Леніна.

I вед.: Герой Радянського Союзу Іван Сидорович Буркут народився в 1920 році в селі Млієві.

З 1939 року в Радянській Армії. З початку війни – на фронті. Командир відділення сержант Іван Буркут 1 жовтня 1943 року одним з перших досяг правого берега Дніпра. Незважаючи на ворожий вогонь, переправа працювала безперебійно.

2 жовтня 1943 року Іван Буркут загинув.

Ім'я Героя носить вулиця у селі Млієві.

Нагороджений орденом Леніна, медалями.

II вед.: Під час жорстоких боїв, у госпіталі зігрівала бійців думка про рідний дім, про дружину і дітей, про батьків. А серце зігрівала щира задушевна пісня.

Звучить пісня.

I вед.: З перших днів війни на двобій з ворогом стали земляки.

Герой Радянського Союзу Іван Маркіянович Ус народився 27 травня 1924 року в селі Дирдині. У 1941 році закінчив школу. В армію призваний у лютому 1944 року. Брав участь у звільненні від фашистських окупантів міст і сіл Черкащини. При розширенні плацдарму на правому березі ріки Прут (Румунія) загинув 30 березня 1944 року.

У пам'ять про Героя в Черкасах один із дніпровських спусків носить його ім'я. Названа його іменем вулиця в селі Дирдині.

Нагороджений орденом Леніна.

II вед.: Герой Радянського Союзу Петро Дмитрович Чуєнко народився 13 лютого 1912 року в селі Петропавлівці. В армію призваний в 1937 році. Командир кулеметної обслуги Петро Чуєнко відзначився в боях північніше міста Яси (Румунія). Пропав безвісти 18 січня 1945 року під час

боїв в Угорщині. Нагороджений орденом Леніна, орденом Слави 3-го ступеня.

I вед.: *Герой Радянського Союзу Василь Пилипович Фесенко* народився 5 жовтня 1921 року в селі Пішки Корсунь-Шевченківського району. Після закінчення школи працював у Городищенському лісництві.

В армію призваний в 1944 році. Рядовий Василь Фесенко відзначився при форсуванні річки Прут і звільненні Румунії.

Помер від ран 6 квітня 1944 року.

Нагороджений орденом Леніна.

II вед.: *Герой Радянського Союзу Олексій Федорович Гарань* народився в 1914 році в селі Млієві.

На фронті з початку війни, артилерист, рядовий. Звільняв міста Умань, Христинівку, станції Вапнярку, Поташ. Проявив мужність і відвагу при звільненні Румунії. Під Ясами Олексія Гараня було поранено і після лікування він повернувся у рідне село, де і працював в колгоспі.

Помер 6 грудня 1970 року.

Нагороджений орденом Леніна, медалями.

I вед.: *Герой Радянського Союзу Григорій Михайлович Лютий* народився в місті Городищі.

До лав армії призваний у січні 1944 року. У квітні 1944 року тяжко поранений під Ясами. Після одужання служив командиром взводу автоматників. Під час форсування Одера 31 січня 1945 року Григорій Лютий був тяжко поранений. Штаб полку помилково повідомив додому, що він загинув. Але молодий організм переборов смерть. Демобілізувавшись у вересні 1945 року, він навчався, а потім працював у системі кооперації. Заслужений працівник торгівлі УРСР.

Помер 21 жовтня 1986 року.

Нагороджений орденом Леніна, Жовтневої революції, Вітчизняної війни 1-го ступеня, медалями.

II вед.: Привали... Солдати відпочивали між боями, писали листи додому, співали фронтові пісні.

Звучить пісня.

I вед.: Так, це була жорстока, невблаганна війна не на рік, аж на довгих чотири. Воювали з фашистами і стали героями колишні хлібороби, робітники, вчителі.

(Пошановуються й інші Герої-земляки).

Звучить пісня «Журавлі» або «Степом, степом».

На фоні затихаючої мелодії – вірш:

II вед.: Скільки нас із доріг
Не вернулось до отчого дому,
Як затихла весною у світі вогненна гроза?!
А синів матері виглядають у горі німому,
Крає серце ще й досі
Пекуча, як рана, сльоза.

I вед.:
А роки нам лягають на скроні
Сивиною багать.
А роки, як розсідлані коні,
В тумани червоні летять.

II вед.: Ми завжди будемо пам'ятати подвиг наших Героїв! Вічна їм слава!

I вед.: Єдиний на Черкащині кавалер чотирьох медалей «За відвагу» живе у нашому районі – в селі Буда-Орловецька. Навіть одна така медаль є далеко не у кожного

фронтовика. Адже нею нагороджувалися за особисту мужність, за героїзм, за подвиг. Тому недаремно чотири медалі «За відвагу» за своїм значенням прирівнюються до звання Героя Радянського Союзу.

II вед.: Ми вклоняємося сьогоднішньому ювіляру, кавалеру чотирьох медалей за відвагу Андрону Пилиповичу Руденку. Довгий вік зозуля накувала Андрону Пилиповичу. Сьогодні він відзначає свій 90-річний ювілей. З цієї нагоди прийміть найтепліші побажання міцного здоров'я, затишку та благополуччя.

I вед.: Було тоді Андрону Пилиповичу 20 років. Вдома залишив батьків, братів і сестру. Не раз думка линула в рідне село, у рідну домівку: як вони там. Адже, як пішов у 1939 році в армію, то повернувся лише взимку 1942-го. Прийшов пішки з Польщі, де перебував у полоні. А вдома така трагедія, що як тільки серце витримало – убили німці батька й двох братів, хату спалили.

II вед.: Після звільнення Городищенського району від фашистських загарбників та численних перевірок знову направляється на фронт у 5-ий Донецький козацький кавалерійський корпус. Брав участь у Корсунь-Шевченківській битві. Визволяв Молдавію, Румунію, Угорщину. Закінчив війну у Відні у квітні 1945 року.

I вед.: Нагороджений орденом «Великої Вітчизняної війни» 2-го ступеня, чотирма медалями «За Відвагу», медалями «За Перемогу над Германією» та «Взяття Вени».

Після закінчення війни Андрон Пилипович повернувся до рідного села. Працював у школі, у лісництві.

У 2000 році до 55-ої річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні брав участь у параді Перемоги на Красній площі у Москві.

З нагоди 18-ої річниці Незалежності України ім'я Руденка Андрона Пилиповича занесено до районної Книги Шани.

Звучить пісня...

II вед.: Шановні друзі! Дозвольте запросити до слова _____

Зі словами вітання до Вас звертається _____

Сьогодні на нашій зустрічі присутній голова обласної організації ветеранів Володимир Михайлович Веретільник. Йому слово...

Від ветеранів Великої Вітчизняної війни до слова запрошується _____

I вед.: Естафету мужності та відданості Батьківщині від воїнів Великої Вітчизняної війни приймає молодь.

Шановні ветерани! Зі словами шани й подяки до Вас звертається учениця 11-го класу економіко-правового ліцею Аліна Джалов'ян.

Після виступу діти дарують ветеранам квіти під фонограму пісні «Журавлі».

II вед.: Шановні ветерани!
Ви йдете по землі, вже давно посивілі,
З чистим серцем, розумні і чесні.
Ветерани війни – Вам до всього є діло,
Ветерани війни – Ви до всього причетні.

I вед.: Важко знайти слова, якими можна було б передати всю вдячність за Ваш безсмертний подвиг переможців у найжорстокішій війні, яку не знало людство.

Ми у вічному боргу перед Вами за обірвану війною юність, за зразки мужності, силу духу, самопожертву, які Ви виявили в боях за рідну землю.

Вам, сивочолим – наш уклін, синівська подяка й найкращі побажання здоров'я, довголіття і злагоди.

II вед.: Шановні друзі! Наша зустріч підійшла до кінця. Дякуємо Вам за увагу.

I вед.: До нових зустрічей.

Живе в народі пам'ять про героїв.

Сценарій свята до Дня Перемоги.

*Автор: І.Л. Рашевська,
завідувачка Попівською СБФ
Маньківської ЦБС.*

Святково прикрашена зала, запрошені ветерани, жителі села та гості.

Ведучий: Чимало свят дарує нам весна.
Як рідний дім – повернення з дороги,
Та є найбільш хвилююче для нас -
Величне свято Перемоги.

Ведуча: Це свято не затьмариться в віках
В цей день нестимуть люди квіти,
Не обминає пам'яті ріка –
В серцях нащадків буде жити!

Звучить пісня «Майский вальс»

Ведучий: Сьогодні найвеличніше свято нашого народу – День Перемоги. Це свято радості і смутку. Погортаємо сторінки історії... Тоді, 22 червня 1941 року, на захист Батьківщини піднялися всі: старі й молоді, чоловіки й жінки, діти. Скільки людських життів загубила ця війна... Скільки крові пролилося на наших хліборобських землях... Скільки залишилося калік, скільки пропали безвісти.

*Звучить фонограма пісні
«Вставай, страна огромная».
Пісня стихає, на фоні звучать слова:*

Ведуча: Це все було... Були німі кургани,

Війна ішла не на життя – на смерть.
Гриміли залпи і ятрились рани,
І світ ішов, здавалось шкереберть...

Звучить пісня «Красные маки».

Ведучий: Перемога!!! Тисяча чотириста вісімнадцять днів і ночей ішов народ до цього великого дня від трагічної дати - 22 червня 1941 року... Чорний смерч війни спопелив 27 мільйонів життів. У кровопролитній битві з фашизмом Україна втратила кожного шостого свого жителя. Вони вже ніколи не повернуться. І хто знає, де їх могили?

Ведуча: Розкидані вони у чистім полі,
Десять при дорозі, у розмай-траві.
Могил отих не обминай ніколи:
Поховані у них – для нас живі.
Кого не діждались, хто рідний і милий,
І в пам'ять обпалену тривога заповзла.
Воєнні могили, високі могили,
Завжди біля вас материнська сльоза.
Ота сльоза ніколи не зітреться,
Що в правді нашій і чужій вині
Лишила Батьківщина біля серця
Своїх синів, загиблих на війні.

*Звучить пісня «А мати ходить на курган» -
фольклорний ансамбль «Берегиня».*

Ведуча: Ніч – і тільки зорі за вікном,
Ніч, усе поснуло тихим сном.
Тільки сон мій так далеко
Відлетів немов лелека,
Я встаю, запалюю свічу
І молитву тихо шепочу.

Гори-гори, моя свіча,
За тих, хто ще живий.
За тих, усіх, що по землі і досі топче ряст.
Гори-гори, моя свіча,
За рідних, дорогих,
За тих, хто вже пішов від нас.
Ніч. Я знову Господа молю.
Ніч. За тих, усіх кого люблю.
Знаю, сон мій так далеко
Відлетів немов лелека.
Та горить у темряві свіча
І бринить сльоза зрадлива на очах.

Ведучий: В роки війни в наше село не повернулись з поля бою 300 воїнів. Їхні імена навечно внесені в списки «Книги пам'яті» полеглих на фронтах Великої Вітчизняної війни та викарбувані на Обеліску Слави.

Ведуча: Вийшла в степ широкий мати посивіла,
Виплакала очі від журби вона.
Біля квітів мати стала, зацімліла
І згадалась знову матері війна.
І почула голос сина над житами,
То зітхала мати. То вогонь палав:

Ведучий: «Я прийшов до тебе, я вернувся, мамо,
Я своєю смертю смерті потоптав.
На моїй могилі нині квітів море,
Ти в думках до мене линеши з даліни,
І твоє невтішне материнське горе,
То прокляття вічне пам'яті війни.»

*Звучить пісня «А льон цвіте синьо-синьо» -
фольклорний ансамбль «Берегиня».*

Ведуча: Стоять, замислившись, тополі,
Бійців нагадують мені
Отих, полеглих в травах, в полі,
В кривавих січах на війні.
Не тільки зграйно журавлями
В небесній синеві летять –
Вони в гаях поміж полями,
В степах тополями стоять,
Торкнутись силяться зеніту...
Немов з легенд, немов живі,
Вони, здається всього світу,
Усього людства вартіві.

Ведучий: Вони не повернулися з війни,
Мені привиділось, немов живії,
Синочки ваші, дорогі сини,
Не полягли, а залишилися жити,
Перетворившись в білих журавлів.

Звучить пісня «Журавлі» у виконанні А.Ю. Біляєвського.

Ведуча: У далеких походах, в суворих краях
Мамина калина враз являлась в снах,
Кликала додому, гіллячком манила
І про неї пам'ять кулі відгонила.

Ведучий: Бо ж хотілось жити і прийти до хати,
Де біля порогу зустрічає мати,
Де цвіте весною майже сотні літ
Калина червона десь біля воріт.

*Звучить пісня «Червона весна, червона весна» -
у виконанні ансамблю «Чарівниці».*

Ведучий: Сьогодні в нас на святі присутня донька загиблого воїна – визволителя нашого села Савелія Юхимовича Підлісного – Людмила Савеліївна. Запрошуємо Вас до слова, Людмילו Савеліївно.

(Виступ)

Ведучий: Літо проминуло і пройшла зима,
А тебе, наш любий, все нема й нема.
Може заблукав ти, чи поліг в бою,
Ставши враз зорею у чужім краю?
Пролетіли роки, весни одцвіли.
Ми тебе, наш татко, лиш тепер знайшли.
Лиш про тебе згадка – фронтові листи,
У яких і досі ще воюєш ти.

Звучить пісня «На високих схилах».

Ведуча: Ветерани! Сивочолі наші, дорогі! Скільки горя випало на долю вашого покоління! Але ви мудрі, ви вмієте любити і прощати. Спасибі, що перемогли.

Ведучий: Війна далека...але пам'ять з нами,
Хоч ветеранів мало вже між нас,
Тож, дай нам Бог йти мирними шляхами,
У мирі й щасті жити в добрий час.

*Звучить пісня «Синий платочек»
у виконанні Г.П. Пудзерей*

Ведуча: Скотилася сльоза у ветерана
І в серці заболіла давня рана,
Згадалися друзі, що травною вкриті...
Стає все менше їх на білім світі.

Ведучий: Начищені всі ордени й медалі –
Це звіти їхні, радощі й печалі,
Це та епоха, ті болючі рани...
Уклін Вам, сивочолі ветерани!

Ведуча: Дорогі наші ветерани – Миколо Мефодійовичу Рудюк, Георгію Максимовичу Масловатий, Павле Денисовичу Пущенко, Станіславе Костянтинівичу Кравченко та Олександром Зіновійовичем Карпенко. В цей святковий день прийміть найщиріші побажання миру, злагоди та добробуту. Шани і любові вам, дорогі ветерани, від людей та ваших близьких. Зі святом Вас! І прийміть у подарунок жарти тівливу пісню від нашого ансамблю «Берегиня».

Звучить пісня «Як убрала баба діда» - фольклорний ансамбль «Берегиня».

Ведуча: Яке це щастя – жити в мирі!
У цьому світі веселковім.
Дитячий сміх луна довкола,
Веселі й щирі всі навколо.

Ведучий: Яке це щастя – в мирі жити!
Коли немає зла ніде
І хочеться весь світ любити,
Всю землю та усіх людей.

Ведуча: Хай пісня лине в синь небес крилато,
У мирне небо хай зліта салют.

Ведучий: День Перемоги – то найкраще свято!
І на землі хай в мирі всі живуть!

Ведуча: Нехай історія не поверта війну.

Ми пам'ятаємо і мертвих і живих.

Ведучий: Хай люд стрічає весну осяйну –
І буде свято, лине пісня й сміх.

Ведуча: Світ навкруг – мереживо казкове –
Хай купається в добрі й любові!
Світе мій, гучний, мільйонноокий,
Ніжний, і ласкавий, і жорстокий,
Часом пристрасний, а то – німий,
Дай нам простір свій і свій неспокій,
Сонцем душу жадібну налий!

Звучить пісня «Червоні вітрила», виконує Вікторія Шинковенко.

Ведучий: Ми пам'ятаємо усіх, хто воював за те,
Щоб не було війни нової,
Щоб сонце гріло золоте,
Щоб не окоп чорнів на ниві,
Хліба цвіли, мов килими.
І щоб веселі і щасливі
Були всі діти на землі.

Пісня «Треба мріяти завжди», виконують Яна Колісниченко та Анюта Кажан.

Ведучий: Як добре нам всміхнутись на світанку.
Як добре, що вночі нам сняться сни,
Як хороше, що крутиться планета,
Як добре, що нема війни!

Пісня «Дитинства світ» - виконує ансамбль.

Ведуча: Як добре нам, що в нас шпаки співають,

Нам добре всім, ми скажем «НІ» війні.
Як добре нам сміятись і любити.
Як добре всім на цьому світі жити.

*Пісня «Все це потрібно мені» -
виконує Олександр Ільченко.*

Ведучий: Ми хочемо без воєн жити,
Хай буде мир на всій землі,
За мир! Щоб сміятись!
За мир! Щоб трудитись!
За мир! Щоб троянди цвіли!

Ведучий: Ми вклоняємось всім Вам
Від вдячного серця, солдати.
Ми молимося на ваші
Святі перемоги і втрати,
Тільки ви не сурміть у останній похід,
Тільки вічно живіть!

Ведуча: Ми Вам рясту у ноги постелим
Від хати до хати,
Подаруєм онуків,
Немов ластів'яток до свята,
Тільки ж Ви, доки світ,
Не відходьте в граніт
Тільки ж вічно живіть.

Разом: Тільки ж вічно живіть!!!